

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΜΑΡΤΙΝΕΖ

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΕΝΙΟΡ ΠΕΡΕΖ

Ο Δόν Μιγκουέλ Έρλάνδο, ο αρχηγός της Αστυνομίας του Μπουένος Άϊρες ήταν ένας υψηλόσωμος άνδρας με σκληρό πρόσωπο και ζωηρά μάτια. Η δολοφονία του από τον αναρχικό Νάρρας βύθισε στο πένθος όλους τους καλούς φίλους του και μ' άφησε άπαρηγόρητο, γιατί ο Δόν Μιγκουέλ μου έδειχνε μια ιδιαίτερη συμπάθεια και πολλές φορές μου εξιστορούσε διάφορα περιστατικά από την περιπετειώδη και τρικυμιασμένη ζωή του. Ένα από αυτά, το πιο αλλόκοτο, που ήταν και η πρώτη μεγάλη έπιτυχία του ως αστυνομικού, είχε και το ακόλουθο δράμα που μου το διηγήθηκε ο ίδιος, λίγον καιρό πριν από τον τραγικό θάνατό του.

Εκείνη την εποχή, έδω και τριάντα χρόνια, ο Δόν Μιγκουέλ είχε πάει μια νύχτα στην έπαυλη της σενιόρας Άλθαρέζ που ζούσε με την όμορφη κόρη της Ρεγγίνα στο Ρίο Βέρντε, δέκα περίπου χιλιόμετρα μακριά από την πόλη.

Η σενιόρα Άλθαρέζ, που ήταν άλλοτε θαθύπλουτη, ζούσε τότε με μια μεγάλη έλπίδα: να παντρέψει την κόρη της με έναν θαθύπλουτο γαιοκτήμονα. Γι' αυτό, καλούσε διαρκώς στην έπαυλή της ένα σωρό κόσμο και διοργάνωνε κάθε τόσο χορούς και δεξιώσεις. Σε μια τέτοια λοιπόν δεξίωση πήγε κι' ο Δόν Μιγκουέλ, που ήταν τότε είκοσι χρόνων και βοηθός ενός από τους καλύτερους αστυνομικούς εκείνης της εποχής, του Πέδρο Ναβάρο, οικογενειακού φίλου της σενιόρας Άλθαρέζ.

Η ώρα στην έπαυλη της εύθυμης αυτής χήρας περνούσαν με κέφι και ατελείωτους χορούς, όταν ξαφνικά, κατά τις έντεκα ή ώρα, η σενιόρα Άλθαρέζ παρέσυρε σ' ένα ήσυχο σαλόνι τις ηλικιωμένες κυρίες και τους γηραιούς φίλους της, για να πάρουν μαζί τον καφέ μακριά από τη θεότρελη νεολαία.

Κανείς τώρα δεν ξέρει πώς άρχισαν ύστερ' από λίγο να μιλούν γιό τον πνευματισμό. Εκείνος που θυμόταν ο Δόν Μιγκουέλ ήταν ότι η σενιόρα Άλθαρέζ είχε οργανώσει μια πνευματιστική συνεδρίαση, γύρω από ένα τραπεζάκι, όταν μπήκε σ' εκείνο το μικρό και μισοσκοτεινό σαλόνι της. Όλοι εκεί πέρα διασκέαζαν με τις περιέργες κι' ανεξήγητες αποκαλύψεις των πνευμάτων, όταν ξαφνικά, τὰ μεσάνυχτα ακριβώς, ύστερ' από τον τε-

στηριώδες πνεύμα ανήγγειλε τα εξής:
—Αυτή τη στιγμή, στις δώδεκα ακριβώς, ο σενιόρ Σάνδρο Περέζ δολοφονήθηκε στην έπαυλή του από ένα ξανθό και λεπτό νέο με γαλανά μάτια και όχρρο πρόσωπο... Ο δολοφόνος κάρφωσε στην καρδιά του σενιόρ Περέζ μια μακριά ισπανική «ναβάγια»!...

«Όλος ο κόσμος μέσα στο σαλόνι πάγωσε από τη φρίκη του. Έπειτα, κάποιος γέλασε, ένας άλλος ειρωνεύθηκε το πνεύμα και τέλος όλοι βρήκανε διασκεδαστική αυτήν την απρόοπτη και συγκλονιστική είδηση. Όλοι γελοῦσαν με την ιδέα ότι δεν μπορούσε να ήταν αλήθεια, μα κατά βάθος τους βασάνιζε η ανησυχία. Μήπως άρα γε είχε δολοφονηθῆ ο θαθύπλουτος σενιόρ Περέζ, που καθόταν πέντε χιλιόμετρα πιο κάτω, κοντά στο χωριό του Σάν Ζοζέ;...

Ο πιο ανήσυχος απ' όλους ήταν φυσικά ο νεαρός αστυνομικός. Δίχως λοιπόν να πῆ τίποτε στον Πέδρο Ναβάρο, έφυγε κρυφά από την έπαυλη της σενιόρας Άλθαρέζ και με το αλόγο του έφθασε ύστερ' από λίγη ώρα μπροστά στην έπαυλη του σενιόρ Περέζ. Ήταν σκοτεινή και κατὰ κλειστή, σαν άκατοίκητη. Ο Δόν Μιγκουέλ πήδησε κάτω από το αλόγο του, τὸ έδεσε κοντά στην είσοδο και χτύπησε την πόρτα. Μὰ δὲν τοῦ άπάντησε κανείς... Πιο ανήσυχος, από πρώτα, έκανε τον γύρο της έπαύλεως

κι' από ένα άνοιχτό παράθυρο του ίσογειου μπήκε μέσα και προχώρησε στα σκοτεινά, στήνοντας τ' αὐτί του σε κάθε βήμα. Μὰ δὲν άκουγόταν τίποτε. Ο Δόν Μιγκουέλ τότε άναψε ένα κερι κι' άνέβηκε στο δεύτερο πάτωμα. Εκεί, στο βάθος του διαδρόμου, η πόρτα ενός δωματίου ήταν άνοιχτή.

Ο νεαρός αστυνομικός προχώρησε θαρρετά και μπήκε μέσα. Άμέσως όμως ώπισθοχώρησε με φρίκη! Άπάνω στο κρεβάτι ήταν ένα αίμόφυρτο πτώμα... Ο Δόν Μιγκουέλ πλησίασε και είδε κατάπληκτος ότι ο σενιόρ Περέζ, ο θαθύπλουτος γαιοκτήμονας, είχε δολοφονηθῆ: τοῦ είχαν καρφώσει ένα μαχαίρι στην καρδιά!...

Ταραγμένος ο αστυνομικός βγήκε στον διάδρομο για να τρέξει να ξυπνήσει κανένα υπηρέτη, όταν ξαφνικά βρέθηκε μπροστά σ' ένα ξανθό και λεπτό νέο, που τον άρπιαξε άμέσως από τὰ χέρια και τοῦ φώναξε:

—Τί θέλετε δὼ πέρα;

—Θὰ σὰς έξηγήσω! τοῦ άπάντησε σασιτισμένος ο Δόν Μιγκουέλ. Μὰ... έσείς, ποιός είσαστε;

—Είμαι ο Άλφόνσο Περέζ, ο άνηψιός του σενιόρ που κάθεται σ' αυτό τὸ σπίτι!... τοῦ είπε ο ξανθός νέος.

Ο νεαρός αστυνομικός χαμογέλασε.

—Έσείς λοιπόν δολοφονήσατε τον θείο σας! τοῦ φώναξε.

Και χωρίς πολλές διατυπώσεις, χύμηξε άπάνω του, τον έρριξε κατά γῆς τον έδεσε και τον μετέφερε με τὸ αλόγο στο Μπουένος Άϊρες.

Τὸ έγκλημα τοῦ Άλφόνσο Περέζ, τοῦ μόνου κληρονόμου τοῦ θαθύπλουτου θείου του, άναστάτωσε τότε την πόλη. Ο δολοφόνος ώστόσο δὲν έκανε τίποτε άλλο παρά να φωνάξει διαρκώς ότι ήταν άθώος. Έλεγε πὼς εκείνη την νύχτα, στις δώδεκα ή ώρα βρισκόταν στο χωριό του Σάν Ζοζέ, μα δὲν μπορούσε, δὲν ήθελε ν' άποδείξει με ακρίβεια τὸ άλλοθι. Ώρκιζόταν όμως πὼς δὲν είχε σκοτώσει αὐτὸς τον σενιόρ Περέζ. Μὰ τότε, ποιός τον είχε δολοφονήσει;

Τὸ τραπεζάκι της σενιόρας Άλθαρέζ όχι μόνο είχε άποκαλύψει την ακριβῆ ώρα τοῦ έγκλήματος, αλλά και τὰ χαρακτηριστικά τοῦ δολοφόνου. Η κατηγορία λοιπόν ήταν συντριπτική και ο

νεαρός Περέζ άδικα προφασιζόταν πὼς είχε ένα άλλοθι...

Θὰ καταδικαζόταν λοιπόν σε θάνατο, αν ο Δόν Μιγκουέλ, που ήταν από νέος ένα θετικό πνεύμα, δὲν άρχιζε ν' άμφιβάλλη για τις πνευματιστικές αποκαλύψεις και δὲν συλλογιζόταν ότι ο Άλφόνσο Περέζ μπορούσε να είχε πέσει θύμα καμμιάς μοιραίας συμπτώσεως. Έκανε λοιπόν μια λεπτομερῆ έρευνα στο χωριό του Σάν Ζοζέ και δὲν άρρηξε ν' ανακαλύψει ότι ο Άλφόνσο βρισκόταν σ' αλήθεια στις δώδεκα έξω από την έπαυλη τοῦ θείου του. Ένας άγωγιάτης που περίμενε έξω από τὸ πανδοχείο τοῦ Μπελάσκο, ένα ταξιδιώτη, είχε δει τον νεαρό Περέζ να μπαίνει κρυφά στις έντεκα ή ώρα μέσα στο σπίτι τοῦ εμπόρου Καρανίτο που είχε μια πεντάμορφη κόρη, τῆ γοητευτικῆ Κοντσιτα. Ο Καρανίτο εκείνη τῆ νύχτα είχε μείνει στο Μπουένος Άϊρες και η όμορφη Κοντσιτα βρισκόταν μόνη στο σπίτι με τῆ συντροφιά της γρηῆς παραμάνας της... Ο άγωγιάτης επίσης τοῦ δήλωσε καθαρά ότι είχε ξαναδει τον Άλφόνσο να βγαίνει από τὸ σπίτι τοῦ Καρανίτο κατά τις δώδεκα και μισή και είχε καταλάβει ότι ο νεαρός Περέζ θὰ είχε κανένα κρυφὸ ραντεβου με τῆν Κοντσιτα...

Αὐτῆ ἡ μαρτυρία φώτισε τὸ πνεύμα τοῦ Δόν Μιγκουέλ. Τὸ άλλοθι τοῦ Άλφόνσο ήταν αλήθινό. Μὰ ο νεαρός Περέζ δὲν μπορούσε ν' άποκαλύψει που βρισκόταν ακριβώς τὰ μεσάνυχτα, γιὰ

(Συνέχεια εις τὴν σελίδα 45)

Δόν Μιγκουέλ έφθασε μπροστά στην έπαυλη του σενιόρ Περέζ...

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 38)

Μά το αίσθημα της φιλαργυρίας υπερίσχυσε τέλος στην ψυχή του μελλοθανάτου, ο οποίος, κλείνοντας απότομα το κουτί του, επρόσθεσε:

—Θά δώσω στον κ. Τυμπέφ τό... χέρι μου για να τόν συγχάρω για την τιμιότητά του.
Καί τού έδωσε τό χέρι του!

* * *

Ο λόγιος Μπωτρού, ένας από τούς πρώτους Γάλλους ακαδημαϊκούς, ήταν πολύ πνευματώδης, δηκτικώτατος μάλιστα στις σατυρές του. Συνήθιζε όμως να σατυρίζη τούς πιό ισχυρούς άρχοντας, ως ότου μιά μέρα τήν έπαθε άσχημα.

Ο δούξ ντ' Επερνόν, μανιασμένος έναντιόν του για ένα σατυρικό επίγραμμα πού είχε σκαρώσει έναντιόν του, έβαλε έναν ύπηρέτη του, ο οποίος τόν παραφύλαξε και τόν έκανε σε κακά χάλια από τις μαγκουρίες.

Έπειτα από μερικές βδομάδες, ο Μπωτρού, στηριζόμενος σε μιά μαγκούρα, πήγε στο παλάτι.

—Έχετε ρευματισμούς; τόν ρώτησε ή βασίλισσα Άννα ή Αυστριακή.

—Όχι, απάντησε ο Μπωτρού.

—Τότε, γιατί κρατάτε μαγκούρα;

—Θά σάς τό εξηγήσω αυτό, έγώ, Μεγαλειοτατη, είπε, έπεμβαίνοντας στη συζήτηση ο πρίγκηψ ντε Γκεμενέ, ο οποίος ήξερε τό πάθημα του ακαδημαϊκού. Ο Μπωτρού κρατάει μαγκούρα, όπως ο Άγιος Λαυρέντιος κρατάει τή σάρα, όπου τόν έψησαν. Είπε τό σύμβολον τού... μαρτυρίου του!

* * *

Μιά μέρα, στο κυνήγι, ο βασιλεύς της Γαλλίας Έρρίκος ο β'ος, παρασυρόμενος από τό πάθος του, απομακρύνθηκε από τούς ανθρώπους της άκολουθίας του. Καθώς λοιπόν πήγαινε να τούς ξανασυναντήσει, είδε έναν χωρικό. Τόν έφώναξε και όπως συνήθιζε να κάνει με όλους τούς ανθρώπους τού λαού, έπιασε συζήτηση μαζί του.

—Ο βασιληάς Έρρίκος κυνηγάει μέσα στο δάσος και θά ήμουνα εύτυχής, αν τόν έβλεπα, τού είπε, σε κάποια στιγμή ο χωρικός, ο οποίος δεν τόν είχε αναγνωρίσει.

—Α! θέλεις να δής τόν βασιληά, τού απάντησε ο Έρρίκος. Τότε ανέβασε πίσω μου, άπάνω στο άλογό μου και θά σε πάω στο μέρος, όπου θά συναντηθώ με τούς ευγενείς της άκολουθίας του και, όπου θά μπορέσης να τόν δής...

—Μά πώς θά τόν αναγνωρίσω; ρώτησε ο αγαθός χωρικός.

—Τίποτε πιό απλό... Δεν έχεις παρά να κυττάξης... Όλοι θά θγάλουν τό καπέλλο τούς μπροστά του και μόνο αυτός θά τό κρατήσει στο κεφάλι του.

Σέ λίγο ο Έρρίκος κι' ο χωρικός συνάντησαν πράγματι τούς ευγενείς της βασιλικής άκολουθίας, οι οποίοι έβγαλαν όλοι τά καπέλλα τούς μπροστά στον ήγεμόνα τούς.

—Λοιπόν, είσαι ευχαριστημένος; Είδες τόν βασιλέα; ρώτησε ο Έρρίκος, γυρίζοντας προς τόν χωρικό.

—Είδα πώς όλοι έβγαλαν τά καπέλλα τούς, απάντησε εκείνος. Μονάχα έσύ κι' έγώ τά κρατήσαμε στο κεφάλι μας. Κάποιος από τούς δυό μας θάναί ο βασιληάς.

—Αφού είν' έτσι, ίσως νάσαι σύ, τού απάντησε ο Έρρίκος, ξεσηκώνοντας σε δυνατά γέλια.

ΕΝΑ ΠΑΝΑΚΡΙΒΟ ΔΩΡΟ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 20)

καιρι πού τήν είχε γνωρίσει στο Μπιαρρις ήταν από τά ωραιότερα στολίσματα τού σαλονιού της.

Η δυό φίλες φλυάρησαν λιγάκι, όταν ξαφνικά τά μάτια της Σόνιας καρφώθηκαν στο δαχτυλίδι πού φορούσε ή Ζερμαίν.

—Θαυμάζετε τό δώρο τού άνδρός μου; έκανε με άφέλεια ή γυναίκα τού Πιέρ.

—Ω, είπε υπέροχο! της απάντησε ή Σόνια χλωμιάζοντας. Άλίθεια μπορώ να δώ τόν άρρωστό μας;...

Η Ζερμαίν τήν πέρασε στον κοιτώνά τού Πιέρ κι' έφυγε μιά στιγμή, για να φροντίση για τά γιατρικά του. Η Σόνια τότε θρήκε τήν ευκαιρία να κάνει στον φίλο της μιά άγρια σκηνή. Δεν συλλογιζόταν τίποτε άλλο, ούτε τήν υγεία του, ούτε τήν ήσυχία του, παρά μόνο τό δαχτυλίδι. Κι' έξαλλη από θυμό τού δήλωσε με περιφρόνησι ότι δεν έπρεπε να τολμήση να ξαναπατήσει στο σπίτι της. Ο Πιέρ προσέθησε να εξηγηθή, να της πη τί είχε συμβή, μιά ή Σόνια δεν άκουγε τίποτε. Κι' εκείνος τότε στενοχωρήθηκε τόσο, ώστε άναψε πάλι από τόν πυρετό.

Όταν γύρισε ή Ζερμαίν τόν θρήκε μόνο. Ο Πιέρ τότε μετανοιωμένος, πήρε τό χέρι της, τό φίλησε τρυφερά και της είπε με άληθινό έρωτα!

—Ζερμαίν, αγάπη μου, τί άμορφα πού σου πάει αυτό τό δαχτυλίδι!...

Έπειτα, έκλεισε τά μάτια του κι' έγειρε να ήσυχάση, κάνοντας όρκο πώς δεν θά άπατούσε ποτέ τήν ιδανική του γυναίκα.

ΑΓΑΠΗ... ΑΓΑΠΗ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 40)

πιό δυνατά τό μπράτσου, τήν έκανε να σταθή.

—Θέλεις να τό δής; τή ρώτησε.

—Ναι.

Ο Ζάν άνοιξε τή θήκη: άπάνω στο άσπρο βελούδο ελαμπε τό μεγάλο μπριλλάντι τού δαχτυλιδιού πού φαινόταν τόσο ωραίο και τόσο πολύτιμο, ώστε ή Τζούλια κατασυγκινήθηκε.

—Ω! ευχαριστώ! τραύλισε.

Σέ λίγο τόν ρώτησε με κάποια άγωνία στη φωνή της.

—Πού θά πάμε;

—Όπου νάνε... της απάντησε εκείνος θιαστικά. Στο χθεσινό ρεστωράν... αν σου άρεσε... Τί λές;

—Δέν ήθελε να τήν πάη στο σπίτι του. Τώρα ή Τζούλια ήξερε τό γιατί: ήταν εκεί ακόμα ή Μελανία και φοβόταν μήπως μάθη απ' αυτήν τήν άλήθεια. Πού να φαντασθή ότι ή Τζούλια τά ήξερε πειά όλα;

Δέχθηκε να πάνε στο ρεστωράν...

Ένας γλυκός πόνος γλυστρούσε τώρα στη μελαγχολία της... Σ' αυτό είχε συντελέσει λίγο τό δώρο τού δαχτυλιδιού... μιά περισσότερο αυτός ο ίδιος.

Σφίχτηκε κοντά του και τού είπε:

—Κάνεις τρέλλες για μένα...

—Ό,τι κι' αν κάνω, πάντα θά είνε λίγο, της απάντησε.

—Άργότερα θά γίνωμαι πιό λογικοί, ξανάπε ή Τζούλια.

—Ναι... ναι... της απάντησε εκείνος.

—Και ξέρεις τί σκέφθηκα; έκανε ή Τζούλια.

—Όχι...

—Νά, τού απάντησε εκείνη πολύ γρήγορα, με κάποιο λαχάνισμα στη φωνή της. Νά, αν δεν έχης καμμιά υποχρέωση να κρατήσης τή Μελανία.

—Νά κρατήσω τή Μελανία; ξανάπε εκείνος καχύποπτα.

—Ναι... τέλος πάντων... αν σε αφήση και φύγη μιά μέρα... δεν θά έχουμε ανάγκη να τήν αντικαταστήσουμε... τώρα πού θά είμαι έγώ στο σπίτι σου.

Τά είπε όλ' αυτά με κομμένες φράσεις.

Και περίμενε τώρα, με καρδιά πού χτυπούσε δυνατά τήν άπάντησί του...

Κόντευαν πειά στο ρεστωράν...

Τότε εκείνος ύψωσε τούς ώμους του άδιάφορα.

Αυτή ή κίνησι δεν ξέφυγε της Τζούλιας, ή οποία τόν κύτταζε κρυφά.

Τέλος, ο Ζάν είπε με τόνο περιφρονητικό:

—Ε! έχουμε καιρό να τά συλλογιστούμε αυτά!

Πόσο αυτή ή φρασούλα, χθές ακόμα, θά τή γοήτευε και πόσο θλιβερά άντηχούσε τώρα!

—Ωστε έτσι λοιπόν... Γι' αυτό, γι' αυτό τήν παντρευόταν!...

Ηθελε να έχη κοντά του μιά γυναίκα πού θ' αντικαθιστούσε έπαξίως τήν ύπηρέτριά του...

JEANNE MAXIME — DAVID

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΣΕΝΙΟΡ ΠΕΡΕΖ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 11)

να μην έκθέση τήν ύπόληψι της αγαπημένης του Κοντσιτας.

Ο Δόν Μιγκουέλ, ξεκινώντας απ' αυτήν τήν ανακάλυψη, κατώρθωσε γρήγορα να σκίση τό πέπλο τού μυστηρίου πού σκέπαζε αυτό τό έγκλημα. Έμαθε ότι ή άμορφη Κοντσιτα ήταν άλλοτε φίλη με τήν κόρη της σενιόρας Άλθαρές κι' ότι ξαφνικά είχαν μαλλώσει. Η αίτία ήταν ο Άλφόνσο Περές. Από τή μέρα πού ή κόρη της σενιόρας Άλθαρές έμαθε ότι ο Άλφόνσο ήταν έρωτευμένος με τήν Κοντσιτα, έκοψε κάθε σχέση μαζί της και άρχισε να τρέφει κι' αυτή και ή μητέρα της ένα άσπονδο μίσος για τούς δυό έρωτευμένους...

Ο Δόν Μιγκουέλ δεν ήθελε να μάθη περισσότερα. Έπισκέφθηκε άμέσως τή σενιόρα Άλθαρές, της είπε καθαρά ότι θεωρούσε κι' αυτή και τήν κόρη της ως ενόχους τού φόνου τού Περές και κατόπιν υπέβαλε όλους τούς ύπηρέτες της έπαύλεως σε μιά διεξουχιστική ανάκρισι. Έτσι κατώρθωσε να έξακριθώση ότι τή νύχτα τού φόνου, ένας από αυτούς, ο ίπποκόμος Άνχέλο είχε λείψει από τις έντεκα ως τή μιά μετά τά μεσάνυχτα. Ο Άνχέλο συνελήφθη και έπειδή δεν μπόρεσε να άποδείξη τό άλλοθι, ώδηγήθηκε στο δικαστήριο ως δολοφόνος τού σενιόρ Περές. Έκεί τότε, ο ίπποκόμος αυτός απέκάλυψε ότι είχε δολοφονήσει πράγματι τόν βαθύπλοτο άποκτήμονα, όπως τού είχε ύποδείξει ή σενιόρα Άλθαρές, για να ένοχοποιήση εκείνη με τις ψεύτικες πνευματιστικές άποκαλύψεις τόν νεαρό Άλφόνσο, τόν μόνο κληρονόμο τού θείου του, πού είχε άρνηθί τόν έρωτα της κόρης της.

Η δίκη αυτή, επί τρεις όλόκληρες μέρες είχε άνωστατώσει τό Μπενόνο Άίρες. Όσο για τόν Δόν Μιγκουέλ, με τόν θαλαμβό του αυτόν έγινε δημοφιλέστατος και έφθασε γρήγορα ν' αναλάβη, όπως τού άξιζε, τήν διεύθυνσι της Αστυνομίας.

ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΜΑΡΤΙΝΕΖ